

הנתבעים הגישו מסמך "אישור" בדבר גמר חשבון (ת/2), אשר לטענתם מהווה הפטר מהצורך בתשלום התמורה, מאחר ועל פי מסמך אישר התובע כי קיבל מהם את מלוא התמורה. התובע טען לגבי אותו מסמך כי הוא מזויף. להוכחת טענתו הגיש התובע חוות-דעת מומחית, גרפולוגית, הגב' חגג – רוקח, שעמדה על חוות דעתה בחקירתה הנגדית. הנתבעים לא הגישו חוות דעת נגדית. בהתחשב בעדויות שבפני, ובמיוחד מעדותה של הגב' חגג – רוקח, וכן מגרסתם הפתלתלה של הנתבעים, הטוענת דברים והיפוכם, הגעתי לכלל מסקנה כי מדובר במסמך שאינו אותנטי, ואין בידי הנתבעים לבסס עליו את טענותיהם.

התביעה שבפני עניינה חוב כספי שהנתבעים חבים לתובע, לטענתו, שמקורו בהסכם לרכישת זכויות הפעלה של בית הקפה הידוע "אקסודוס" שהתובע הפעיל בתל-אביב. לטענת התובע לא שילמו לו הנתבעים את התמורה המוסכמת ואילו הנתבעים חולקים על זכויות התובע בבית הקפה.

טענות התובע .

התובע טוען כי הוא הפעיל את בית הקפה הידוע בשם "אקסודוס" ברחוב ז'בוטינסקי 108 בתל אביב (להלן: "בית הקפה"), אשר הועברו לו ממפעילים קודמים, שהפעילו את בית הקפה לאחר שבועלי בית הקפה הפסיקו להפעילו. לטענתו, חברת א.ד.א.ס השרון בע"מ (להלן: "חברת א.ד.א.ס.") רכשה בחודש ינואר 2001 את זכויות ההפעלה של בית הקפה ממר ראובן מולקונדוב וכן חתמה עם חברת אקסודוס בית קפה וקונדיטוריה תל אביב בע"מ (להלן: "חברת אקסודוס"), שהיא בעלת הנכס, על הסכם לשכירות הנכס שבו מתנהל בית הקפה.

בתחילה ניהל התובע את בית הקפה בעבור חברת א.ד.א.ס. ולאחר מספר חודשים, בחודש אוקטובר 2001, רכש התובע את זכויות ההפעלה בבית הקפה מחברת א.ד.א.ס, אשר נותרה ערבה לאקסודוס בנוגע לזכויות השכירות של הנכס, והכל בידיעת חברת אקסודוס ומנהליה ובהסכמתם.

לאחר מכן הצטרף אל התובע שותף, מר אלון אסרף, שלאחר מספר חודשים יצא מהשותפות על-פי בקשתו, דבר שנעשה ברוח טובה.

בשנת 2003, בעקבות מו"מ שניהל עם הנתבע 2, כרת התובע הסכם עם הנתבע 1 (להלן: "הנתבע"). ה"רוח החיה" מטעמו של הנתבע, בהתנהלות שבין הצדדים, היה אביו, הנתבע 2.

הצדדים חתמו על שני הסכמים, האחד מחודש ספטמבר 2003 (להלן: "ההסכם הראשון") והשני במועד סמוך לכך (להלן: "ההסכם השני").

במעמד ההסכם הראשון נכח מר צוקרמנדל, מבעלי הנכס, שחתם על ההסכם ורשם על גבו שהוא מאשר אותו.

בסופו של דבר, ההסכם המחייב שבין הצדדים הינו ההסכם השני, שנחתם כדי להחליף את ההסכם הראשון.

לפי ההסכם השני התחייב הנתבע לשלם לתובע תמורה בסך \$30,000+ מע"מ תשלום בשני תשלומים שווים: האחד ביום 1/1/04 והשני ביום 31/1/04, וכן לשלם לו 5% מהרווחים נטו מדי חודש בחודשו.

כן נקבע כי שיק בסך 155,000 ₪ שניתן כבטחון להתחייבויות הנתבע על-פי ההסכם הראשון, יוחזק בידי הנאמנות של מר צוקרמנדל ויוחזר לנתבע רק לאחר שתינתן הודעה מאת התובע כי הנתבע מילא את כל התחייבויותיו לתשלום התמורה. הודעה כזו לא ניתנה על-ידי התובע.

לטענת התובע, התחמק הנתבע ממילוי התחייבויותיו. הנתבע לא שילם לתובע את הסכום של \$30,000, ומעולם לא שילם לו סכום כלשהו מרווחי בית הקפה.

חבותו של הנתבע 2 לא צוינה במפורש בכתב התביעה, שם טען התובע כי הנתבעים יצרו בפניו מצג כאילו כוונתם לרכישת זכויות ההפעלה היו טהורות בעוד שבפועל הם התנערו מההתחייבויות שנטלו. כן טען כי ההסכם מחייב את הנתבע כמי שחתם עליו ואילו את אביו, הנתבע 2, כמי שהיה "הרוח החיה" והמוביל מאחורי ההתקשרות.

בתצהירו הוסיף התובע וטען כי בינתיים הסתבר לו כי הנתבע 2 הינו נוכל ידוע שהורשע במספר עבירות בעניינים דומים, וגם בהליכים אלה זייף, לטענת התובע מסמך כך שייחזה להיות חתום על ידי התובע (אישור גמר חשבון מיום 19/10/2003), וכי הנתבעים הוליכו אותו שולל במעשה נוכלות ולאחר ההתקשרות התכחשו לחוזה תוך העלאת טענות חסרות שחר על מנת לחמוק מההתחייבויותיהם.

התובע קיבל רשות לפיצול סעדים ביחס לתשלום חלק מרווחי בית הקפה (בש"א 186479/04), והתביעה שבפני הינה אך ורק בגין סכום התמורה בסך \$30,000.

טענות הנתבעים .

בתחילה טענו הנתבעים כי אין יריבות בין התובע לנתבע 2 שכן הוא לא כרת הסכם כלשהו עם התובע. על טענה זו חזרו הנתבעים בסיכומיהם. בתצהירם ובעדותו בפני מסר הנתבע 2 פירוט עובדתי ביחס למעורבותו במו"מ בין הצדדים וביחס לכך אישר כי היה "הרוח החיה" במגעים אלה.

עוד אשרו הנתבעים כי ההתקשרות היחידה בין הצדדים הינה ההסכם השני, על פיו התחייב הנתבע לרכוש את הזכויות בבית הקפה ולשלם את התמורה הנזכרת בו, אלא שלטענתם הסתבר להם בדיעבד, כי לתובע לא היו מעולם זכויות להפעלת בית הקפה או לשימוש בציוד שבו, ולכן, ממילא, לא יכול היה למוכרן או להעבירן. התובע הטענה אותם לחשוב כי הוא בעל הזכויות בעוד למעשה פלש לנכס לא לו, והמצב לאשורו נודע להם לבעלי הנכס.

לפיכך טוענים הנתבעים כי גם הסכם השני אין כל תוקף וכי התובע אינו זכאי לדבר על-פיו.

לטענת הנתבע בית הקפה הושכר לו כדין על ידי הבעלים לאחר שחברת א.ד.א.ס, השוכרת הקודמת, נטשה אותו והשאירה אחריה חובות רבים.

לטענת הנתבעים במהלך העניינים המתואר לעיל הצליח התובע להוציא מהם כספים במרמה.

בנוסף לטענה כי לתובע לא היו מעולם זכויות בנכס טוענים הנתבעים כי התובע חתם על מסמך שעניינו "אישור" גמר חשבון, כי המסמך האמור שהוגש על ידם אינו מזויף אלא מסמך אותנטי, המאשר כי הנתבעים לא חייבים לתובע דבר.

דין .

חבות הנתבע .

אין מחלוקת כי התובע והנתבע חתומים על ההסכם השני וכי הוא זה שהיה בתוקף אלא שלטענת הנתבע אין לתובע זכויות בנכס, זכריתת ההסכם נעשתה בעקבות מצגי שווא של התובע בדבר זכויות ההפעלה והניהול של בית הקפה.

לפיכך תידון תחילה מחלוקת זו.

זכויותיו של התובע בבית הקפה .

לטענת הנתבע התובע הימ בגדר פולש לנכס ולא היו לו כל זכויות בבית הקפה להפעיל את בית הקפה והציוד שבתוכו. לכן, ממילא לא יכול היה להעביר אותם אליו.

התובע פרט בתצהירו את השתלשלות העברת הניהול והציוד בבית הקפה על ידי הצדדים השונים, עד וכולל ההעברה אליו. לתמיכה בטענותיו הגיש התובע מסמכים שונים וכן תצהיר תומך של מר זיבי, אשר אישר כי העברות לתובע נעשו בידיעת הבעלים ובהסכמתם.

מהמסמכים שהגיש התובע, בין היתר, זכרון הדברים בין ראובן מולקונוב לחברת א.ד.א.ס (נספח א' לתצהיר התובע), ההסכם שכירות בין חברת אקסודוס לחברת א.ד.א.ס (נספח ב' לתצהיר התובע) וההסכם בין חברת א.ד.א.ס (על ידי מר זיבי) לתובע (נספח ג' לתצהיר התובע), וכן מעדותו של מר זיבי (בעלי חברת א.ד.א.ס), שוכנעתי בגרסת התובע בדבר השתלשלות העברת הזכויות לניהול בית הקפה והציוד, כך שזכויות אלה הועברו לתובע כנדרש והיו בידי בעת כריתת ההסכמים עם הנתבעים.

זאת ועוד, הן מעדותו של מר זיבי והן מחתימת הבעלים על ההסכם הראשון, כפי שיפורט להלן, שוכנעתי כי הבעלים היו מודעים לזכויותיו של התובע לניהול בית הקפה והציוד בנכס.

התובע הגיש, בין היתר, את ההסכם הראשון שנחתם בין הצדדים. כפי שאישר הנתבע 2 בעדותו בחקירתו הנגדית, ההסכם הראשון נחתם על ידי הנתבע 2, בשם ילדיו, ועל ידי התובע, כל זאת במעמד הבעלים, אשר חתם אף הוא בתחתית המסמך.

כותרת ההסכם הינה "חוזה מכירת ציוד – קפה אקסודוס". עם זאת, כפי שעולה מתוכן ההסכם הראשון, ברור כי דובר בו, בין השאר, על העברת זכויות הניהול בעסק, לרבות ציוד ומוניטין, ולא רק על העברת ציוד (למשל סעיף 1 וסעיף 4 להסכם).

כן ברור מההסכם הראשון כי את עניין דמי השכירות היה על הנתבע להסדיר, ישירות, מול הבעלים של הנכס. על עיקרי הבנות אלה חתם הבעלים, והנתבע 2 אישר זאת בעדותו בחקירתו.

לאחר חתימת ההסכם הראשון, וכפי שהסביר התובע בעדותו, הבין התובע כי ההסכם הראשון אינו מציג כראוי את ההסכמות שבין הצדדים. לכן ביקש לערוך הסכם נוסף, מסודר – וכך היה.

בעדותו בחקירתו הנגדית אישר הנתבע 2 כי היה ברור וגלוי כי ההסכם הראשון עוסק גם בזכויות.

לאור התנהלות זו, שאושרה, כאמור, בעדותו של הנתבע 2, אין מקום לטענות הנתבעים כאילו היה התובע פולש, נטול זכויות בבית הקפה. ההסכם הראשון, הגם שלאחר מכן הוחלף על-ידי הצדדים בהסכם השני, אושר על-ידי הבעלים, ועל כך, כאמור, אין חולק. הסכם זה מעקר את טענת הנתבעים כאילו לא היו לתובע זכויות וכאילו הבעלים לא התיר לו לבצע העברה כאמור. מההסכם הראשון עולה באופן ברור כי הבעלים ער ומוזע לקיומו של התובע, ולהעברת הזכויות בבית הקפה, והבעלים אף קיבל לידיו, כנאמן, את שיק הביטחון למילוי התחייבויות הנתבע כלפי התובע.

האמור לעיל סותר את טענות הנתבעים כאילו הבעלים לא התירו את ביצוע העברה, וכן סותר הוא את האמור במסמך נ/2 שהגישו הנתבעים, לפיו כאילו לא היו לתובע זכויות בבית הקפה והבעלים לא נתנו לחברת א.ד.א.ס הסכמה להעברת הזכויות לתובע. זאת ועוד, הנתבעים לא טרחו לזמן עד מטעם חברת אקסודוס או מי מטעם הבעלים הנחזה להיות חתום על נ/2, על מנת להוכיח את האמור במסמך ואת טענותיהם בדבר היותו של התובע פולש, ואי ידיעת הבעלים על העברת הזכויות לתובע.

סתירה תמוהה זו, בין טענות הנתבעים כי לא היו לתובע זכויות בנכס וכי הוא פלש אליו, אל מול העובדה שהבעלים חתמו ואישרו את ההסכם הראשון בנוכחות הנתבע 2, ניסה הנתבע 2 להסביר תוך העלאת גרסה חדשה בעדותו בחקירתו הנגדית. בשלב זה טען הנתבע 2, לראשונה, כי הבעלים חתמו על ההסכם הראשון בשל חששם מהתובע שהילך עליהם אימים. משנשאל מדוע לא פירט

עובדות אלה בתצהירו, העיד הנתבע 2 כי הוא התבקש לעשות כן על ידי הבעלים, בשל חששם האמור מהתובע.

גרסה זו תמוהה כשלעצמה שכן מדוע בחר הנתבע 2 להיעתר לבקשת הבעלים בשלב התצהיר ולא עשה כן בשלב עדותו בפני?

להוסיף על האמור לעיל, שלושת ההסכמים (ההסכם הראשון, הסכם השכירות שבין הנתבע 2 לבעלים וההסכם השני) נחתמו בצמידות כרונולוגית. מכאן שאין יסוד לטענה כאילו לתובע לא היו הזכויות נשוא ההסכמים בינו לבין הנתבעים.

לאור האמור לעיל, הוכיח התובע במידת הנדרש את זכויותיו הנטענות בבית הקפה (לרבות בציוד ובמוניטין), וטענת הנתבעים בעניין זה - נדחית.

חבות הנתבע .

כאמור ניתנה לתובע הזכות לפיצול סעדים כך שעניינו של פסק דין הוא התמורה הנטענת של \$30,000 בלבד.

בהתאם להסכם השני, בתמורה לרכישת הזכויות בבית הקפה היה על הנתבע לשלם לתובע סכום של \$30,000 בתוספת מע"מ בשני תשלומים שווים, האחד ביום 1/1/04 והשני ביום 31/1/04. הנתבע לא הגיש תצהיר עדות ראשית למרות בקשת התובע כי יעשה כן. משלא הגיש תצהיר, נחקר בחקירה נגדית על ידי התובע, במהלכה ניסה להתחמק ממתן תשובות לשאלות. על-פי עדותו הוא אמנם חתום על ההסכם אך הוא לא ידע על מה הוא חתום ואינו זוכר דבר בקשר אליו. טענות אלה אין בידי לקבל.

הלכה היא כי חזקה על מי שחותם על מסמך בשפה המובנת לו, כי קרא אותו והבין על מה הוא חותם.

ראה: רע"א 8242/05 הרצל דואק נ' בנק דיסקונט למשכנתאות בע"מ תק-על 2005(4) 1390;

"כמו-כן, לגופו של עניין, לפי ההלכה המקובלת, חזקה היא, כי חתימתו של אדם על פני מסמך כלשהו, מהווה למעשה עדות מפורשת, לכך שנתן אדם זה את הסכמתו לתוכן האמור במסמך, לאחר שקרא והבין את מהותו (ע"א 467/64 שוויץ נ' סנדור, פ"ד יט(2) 113, 117; רע"א 11519/04 יפה לבקוביץ נ' בנק הפועלים בע"מ, (טרם פורסם); ובמיוחד נקבע, כי אמורים הדברים לעניין מסמכים מהותיים, כגון שטר משכנתה (ראו לעניין זה, ע"א 1548/96 בנק איגוד לישראל נ' לופו, פ"ד נד(2) 559; ע"א 6645/00 ערד נ' אבן, פ"ד מ(5) 365, 375-376).

(הדגשות אינן במקור - ר.פ.א.)

הנתבעים שינו גרסאותיהם ביחס לתשלום התמורה שוב ושוב. פעם טענו כי שילמו את התמורה, פעם אחרת טענו כי שילמו חלק מהתמורה ופעם נוספת טענו כי לא שילמו את התמורה כלל וממילא הם אינם מחויבים לשלמה. מסכת פתלתלה זו נמשכה אף בסיכומיהם. די בסתירות גסות אלה כדי להשמיט את הקרקע תחת טענותיהם.

הנתבעים הגישו מסמך "אישור" בדבר גמר חשבון (ת/2), אשר לטענתם מהווה הפטר מהצורך בתשלום התמורה, מאחר ועל פי מסמך אישור התובע כי קיבל מהם את מלוא התמורה. התובע טען לגבי אותו מסמך כי הוא מזויף. להוכחת טענתו הגיש התובע חוות-דעת מומחית, גרפולוגית, הגב' חגג – רוקח, שעמדה על חוות דעתה בחקירתה הנגדית. הנתבעים לא הגישו חוות דעת נגדית. בהתחשב בעדויות שבפני, ובמיוחד מעדותה של הגב' חגג – רוקח, וכן מגרסתם הפתלתלה של הנתבעים, הטוענת דברים והיפוכם, הגעתי לכלל מסקנה כי מדובר במסמך שאינו אותנטי, ואין בידי הנתבעים לבסס עליו את טענותיהם.

בעדותו בחקירתו הנגדית העלה הנתבע 2, כאמור, גרסה חדשה לפיה שילם חלק מהתמורה. בעדות זו טען לראשונה כי שילם לתובע סכום של כ- \$10,000 - \$15,000 דולר. הטענה לא הועלתה קודם לכן בכתב ההגנה, ולא בתצהיר, והיא אף סותרת אותם. כמו כן טענה זו לא נתמכה בראיות כלשהן. זאת ועוד טענה זו סותרת אף את מסמך ה'אישור גמר חשבון' לפיו כאילו אישר התובע שקיבל את כל המגיע לו.

לבסוף, העלו הנתבעים, אף בסיכומים (סעיף 34) גרסה שלישית לפיה לא שילמו לתובע.

סתירות חזיתיות כאלה, בעניין המרכזי ביותר בתובענה, שומט את היסוד מטענות הנתבעים.

הנתבעים הוסיפו והעלות טענות שונות, בין היתר הטענה כאילו התובע "נעלם", אך לא הביאו לכך ראיה כלשהי, ובעדותם בלבד אין כדי להוכיח את הטענה, במיוחד לנוכח סתירותיהם העניינים מהותיים, כאמור לעיל. טענה זו גם לא עולה בקנה אחד עם טענותיהם האחרות לפיהן שילמו לתובע כספים מפעם לפעם, וכן טענותיהם בדבר הגעתו של התובע לבית הקפה וכי הם היו צריכים לפנותו משם.

לאור האמור לעיל הוכיח התובע את זכותו לקבלת תשלום סך של \$30,000 בש"ח בתוספת מע"מ.

חיובו של הנתבע 2.

כאמור טענות התובע כלפי הנתבע 2 "התרחבו" משלב תצהירי העדות הראשית.

במקביל, בשלב ההליכים המקדמיים התקבלה הודעה מאת עו"ד רם דקל לפיה הוא נאמן על נכסי הנתבע 2 שהינו פושט רגל, כי נודע לו על ההליך בדרך מקרה, וכי הוא מבקש להצטרף אליו. כב' השופטת גרוסמן הורתה לב"כ התובע וב"כ הנתבע 2 להגיש תגובה לבקשה וככי הנאמן יצורף כצד להליך. דא עקא שב"כ התובע וב"כ הנתבע 2 דאז לא הגיבו לבקשה, הנאמן לא צורף כצד לתיק במחשב בית המשפט, הנאמן לא חזר על בקשתו, ודבר לא נעשה בעניין זה.

במסגרת הגשת הראיות, הגיש התובע הודעה זו של הנאמן (מוצג ת/9) וכן מספר החלטות של כב' השופטת ד' קרת בתיק פשיטת הרגל של הנתבע 2.

לפיכך, בשלב זה, הריני מעכבת את ההליכים בעניינו של הנתבע 2 שכן לא ניתן בשלב זה לתת פסק דין בעניינו.

פסיקתא .

לאור כל האמור לעיל האמור לעיל, ישלם הנתבע 1 לתובע סך של 161,360 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית מיום הגשת התביעה (10/11/2004) ועד למועד התשלום בפועל, הוצאות משפט לרבות הוצאות אגרה, בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כדן מיום התשלום על-ידי התובעת ועד למועד התשלום על-ידי הנתבע 1, וכן שכ"ט עו"ד בשיעור של 20% מסכום פסק-הדין בתוספת מע"מ, בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כדן מהיום ועד למועד התשלום בפועל.

